

Tažní ptáci

Úvod

Mohlo by se zdát, že každý správný příběh má začínat v hostinci, hlubokém lese, skalní strži či na tajné poradě spiklenců. Ten náš začal hádkou dvou mužů v zahradě loveckého zámečku kousek od honosného sídla hraběte Albertise. Všeobecně se má za to, že aquatikové využívají vodní zdroje pro svůj osobní prospěch a obohacení svého řádu, ale je třeba přiznat, že žádný z nich dosud veřejně nemanipuloval s počasím. Buď tuto dovednost tají, nebo na to prostě nemají schopnosti. Veřejnost je proto již několik stolení rozdělena na tři tábory. Jedni tvrdí, že za povodně, sucha a deště mohou právě aquatikové, druzí považují aquatiky za mravence v kalhotách a těm třetím je to naprosto jedno, protože ani netuší, že slova jako aquatik existují.

Vraťme se však do zahrady, kde pře dvou mužů zrovna dostupovala vrcholu. Soudě podle vzhledu obou aktérů bylo velice pravděpodobné, že se do sporu dostal žák se svým učitelem. Zatímco bělovlasý stařec v modrozlatém hávu divoce mával končetinami a zřejmě se topil uprostřed velké koule vody, která pomalu plula kolem prázdné kašny, jeho mladý protivník oblečený do bleděmodrých kolejných šatů klečel na okraji zahradní cestičky a snažil se něco udělat s vodou, která mu vytékala z nosu, úst a dost možná i jiných tělesných otvorů. Oba muži byli tedy zdatní aquatici a předmět jejich sporu musel být velice závažný. Nechme je nyní v poklidu najít společnou řeč a podívejme se na opačnou stranu Anxalasu. Tedy sídelního města království Loran. Že se ti muži utopí? Není třeba se něčeho takového obávat. Aquatik se ve vodě utopit nemůže. Tedy pokud není zrovna zaujat nějakým důležitým sporem, nebo když si tento obecný fakt zapomene připustit. Ale takových nehod se během posledních několik století událo asi jen pět. A do tohoto výčtu nejsou zahrnuty sebevraždy ani lidská hloupost.

Na opačné straně Anxalasu hořelo. Krásný, dobře živený požár zachvátil kolej pyretiků stojící hned vedle městských hradeb. Zatímco skupinka aquatiků se snažila manipulovat bouřkovým mrakem tak, aby déšť z něho padal na okolní domy, chráníc je tak před vzplanutím, vrhali se někteří panikou posedlí pyretikové prvního ročníku z oken, aby unikli před vražednými plameny. V tomto akademickém roce se jednalo o první požár pyretické koleje, což může těmto ztřeštěncům sloužit jako ospravedlnění jejich nesmyslného jednání. Netřeba zřejmě dodávat, že pokud pyretik vyloženě nechce, oheň mu nemůže nijak ublížit. Několik radních z balkónu nově omítnuté radnice sledovalo se zaujetím hemžení okolo koleje a navzájem přebíjeli sázky, kam aquatiky řízený bouřkový mrak uhodí bleskem nebo který další dům vedle koleje vzplane jako první. Ačkoliv bylo město na podobné kratochvíle zvyklé, nováčci a četní poutníci dokázali propuknout v opravdovou paniku, která se zvolna šířila městem, živena mnohými starousedlíky, kteří si tak krátili dlouhou chvíli. Bylo obecně známým tajemstvím, že ve městě existuje několik ochotnických spolků, jehož členové trávili čas nácvičkou davových scén paniky a davové hysterie. Ruku v ruce s těmito aktivitami samozřejmě narůstal počet znalých diváků, kteří takové divadelní úsilí dokázali ocenit potleskem nebo pískáním.

Kromě výše zmíněných kolejí existovaly v Anxalasu ještě tři další koleje. A tedy i tři další řády. Zephyrové, geotikové a roburové. Zatímco zephyrové dovedli vcelku obstojně využívat větrné proudy, geotikové pracovali s nerosty a minerály. Roburové byli řádem velice specifickým, protože jeho členové neměli žádnou zvláštní schopnost, jíž by cokoliv ovládali. Pouze vynikali nezvyklou životní silou a odolností vůči jakýmkoliv vnějším vlivům. Nutno dodat, že právě v tomto řádu se velice často vyskytovali podvodníci, protože projít vstupní přijímací zkoušky odolnosti nebylo s dostatkem podplacených pomocníků (mnohdy studentů, kteří si takto přivydělávali) z jiných řádů nikterak obtížné.

V krátkém samostatném odstavci bychom se měli zmínit i o takových, kteří čerpají svou moc z živé přírody. Přestože je toto umění po celém království zakázané, protože přečerpávat životní síly z jedné živé entity na jinou se všeobecně považuje za temné učení. Mnozí takzvaní léčitelé tuto metodu využívají ve své odborné praxi, protože jim připadá mnohem jednodušší, a co se týče dostupných zdrojů daleko pohodlnější, než léčitelské umění pyretiků. V mezích zákona bylo třeba tyto aktivity

jasně oddělit, a proto se každý učenec může v zákoníku Loranském dočíst, že pyretik dokáže přimět poškozené tělo, aby se samo regenerovalo, kdežto temný šabak (tak se oněm šarlatánům říká) uzdravuje jedno tělo přísunem životní energie z těla jiného. Ačkoliv obě metody vedou k jednomu cíli, kterýmž je vyléčit živou bytost, je metoda přelévání životní síly veřejností posledních tři sta let veřejně zavržována. Čemuž samozřejmě odpovídá její stále větší obliba. Loranská síň slávy je tedy tvořena jednotvárným zástupem hrdinů, kteří se od obyčejných smrtelníků lišili tím, že dokázali vystudovat několik univerzit různých řádů a vynikali tak v několika dovednostech najednou. Jakmile se totiž někdo takový objevil, šířily se pověsti o něm rychlostí blesku a zanedlouho musel počítat s přílivem hrdinů, kteří se s ním chtěli měřit nebo prostě jen dokázat, že kdo ovládá více dovedností, nikdy nemůže být silnější než-li ten, kdo celý život studuje jednu jedinou dovednost.

Aby byl čtenářův pohled na současný svět úplný, musím zde dát k dobru poslední novinku minulého týdne. V zephyrské koleji zemřel žák dvanáctého ročníku Amnus Galwanis, který vypadl z okna desátého patra a zabil se pádem na tvrdou dlažbu našeho dovedně dlážděného hlavního města. Ve vysokých kruzích koluje fáma, že Amnus hodlal vytrestat milence, který lezl za jeho ženou přes balkon, a když na něj poslal z okna své pracovny úder mrazivého větru, zapomněl na otevřené dveře. Vzniklý průvan se opřel do otevřeného okna natolik, že okenice udeřila Amnuse do hlavy, čímžto učený zephyrus ztratil vědomí a vypadl do ulice.

Tento krátký úvod měl by být čtenáři dostatečnou oporou v příběhu, jehož začátky se datují do pozdní noci (zdroje uvádějí hodinu po setmění či několik hodin před půlnocí) z pátého na šestého zlatěnce roku 1118 v audienčním sále ministerské kanceláře královského hradu Anxalasu. Kolega Ambus Korlovski zcela chybně datuje začátek tohoto příběhu na noc z čtrnáctého na patnáctého větrnce 1101 na seníku sedláka Podolského (prý dvě hodiny po soumraku). Je pravdou, že osoba, která se stala ústředním činitelem dalších událostí se poprvé projevila desátého čermence krátce po svítání roku 1108, ale ani toto datum ještě nerozehrало struny našeho příběhu. Zůstaňme tedy věrni datu zcela prokazatelnému, roku 1118.

S úctou bratr Goliáš